

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΜΟΝ ΝΤΕ ΡΙΑΝΖΙ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ... ΑΠΑΙΣΙΑΣ ΜΟΡΦΗΣ

Η

'Αρλέττα έκανε μιιά στροφή γύρω από τή Θριαμιδεντική 'Αγίδα και διευθύνθηκε προς τή λεωφόρο του Λάσους. 'Η γεωμονιαιτική λιακάδα του άπογευματιου την έκαλοθεσε στην έξοχη. Τυλιγμένη μέσα στη ζεστή γούνα της, άφηφοσε το κρύο. Σε μιιά στιγμή, κίτταξε το ρολόγια του χειριού, τή τριγωνισμένη με μπριλλάντια. Ούτε τέσσερες, καί μιση δέν ήταν άκόμα ή ώρα, Είχε μιση ώρα καιρό ως πού να πάη στο ταύ της κωμησης: Φερρά και ή 'Αρλέττα ήθελε ν' ανατρεψή τόν καθαρό και δροσερό άγερα της έξοχης και ν' άπολαύση τή Νοσιμβριανή ήλιობασιλειμια.

—'Εχω καιρό! συλλογιστηκε. 'Άλλωστε, τί να κάνω να πάω άπο τις πεντε στο ταύ της κωμησης. Πάω λίγο άργότερα. Είλε ή ώρα τών έλαφιων τώρα. Λένε πως τή βροαδιά κατεβαίνουν ως τή δρομαία του δάσου. Θάθελα να ιδώ ένα...

Τό αυτοκίνητό της διεσχισε τούς μεγάλους πολιούχνατους δρόμους και ύστερα μπήκε στα στενά δρομαία του δάσου όπου τή δέντρα έφριζγαν κιάλας τις σκοτεινές σκιές τους. 'Η 'Αρλέττα προχώρησε όσο μporούσε πιο μέσα στο δάσος, ζητώντας τή πιο σκοτεινή και ήρμηκη δρομαία. 'Επήγανε τόσο σιγά με τή αυτοκίνητο, ώστε στο τέλος ή μηχανή σταμάτησε. Τότε ή 'Αρλέττα συλλογιστηκε πως ήταν καιρός γιά τή γρησί γιά τή ταύ της κωμησης. 'Αναψε τούς φάρος του αυτοκινήτου κ' έπάρησε, γιά να δώση ταχύτητα στο αυτοκίνητο. Τό ντυσιώ έγύρισε γρήγορα, μα σε λίγο έσταμάτησε εντελώς.

—Νά τα μας! είλε μόνη της ή 'Αρλέττα. Πάνω στην ώρα κιάλασε τή αυτοκίνητο! Πότε να προτάσω τώρα τή ταύ!

Προσπάθησε να διορθώση τή μηχανή, μα δέν κατορήθησε τίποτ. Κι' έπερτε πειά ή νύχτα...

'Επεριμενε κάποιη ώρα μήπως περνούσε κανένα άλλο αυτοκίνητο, μα είλε προχωρήση βαθειά μέσα στο δάσος, και τέτοιαν ώρα κανένα αυτοκίνητο δέν προχωρούσε ως εκεί. 'Αρχισε πειά ν' άνησυχή. Βρισκότανε μόνη της μέσα στο δάσος, μ' ένα σωρό κομμάτια άπάντων. 'Οδηγώντας τή αυτοκίνητό της, δέν έννοιθε κανένα φόβο. Μα τώρα αισθανότανε τόν έαυτό της άδύνατο και άυπεράσπιστο. 'Αρχισε να κινή τσιουζτερό κρύο. Και κάποιος άόριστος τρώμος την έκανε ν' άνατριχιάξη.

—'Ας μείνη εδώ τή αυτοκίνητο, σκέφτηκε. Στέλω και τή παίρω τον.

Και διευθύνθηκε προς τή λεωφόρο, μήπως βοηθ κανένα ταξι να γρησί στο Παρίσι. Μόλις είλε κάμει καμιά πενηταριά βήματα, κάποια σιά παρουσιάστηκε δίπλα της.

—Μου έπιτρέπεται να σάς συνοδεύσω, δεσποινίς;

'Η 'Αρλέττα τάζηνε τή βήμα, χωρίς να πολυφοβήθι, γιαι ή άγνωστος φανόταν ένγενής.

— Δεσποινίς, μήν τρέχετε έτσι, δέν σάς κινήθουν.. Μπορούμε να πούμε καμιά κουβέντα... Δέν παθαίνετε τίποτε...

'Η φωνή τώρα ήταν πιο χοντρή κ' ή 'Αρλέττα έννοισε ζαφρικά ένα χέρι να πάνη τή δική της. 'Η φωνή του άντρός έγινε πειά πρόστυχη.

—'Ωραία γούνα! Και τί ζεστασιά! Πόσο θάθελα να ιδώ τί κρέβει αυτή ή γούνα!..

Και ή άγνωστος προχώρησε και στάθηκε μπροστά της. Φορούσε τραγιόσκα.

—'Αφήστε με, κίριε! φώναξε ή 'Αρλέττα, ειδεμή θά φωνάξω τόν άντρα μου!..

—Τόν άντρα σου; 'Εχοιμε και άντρα;

Τότε ή 'Αρλέττα έκαμε μεταβολή κ' έτρεξε προς τή αυτοκίνητό της, τού όποιου ή φάρα έφρυγγαν άνάμεσα από τή δέντρα.

'Ο άγνωστος την παρακολούθησε μερικά βήματα κ' ύστερα την άφησε, συλλογισμένος πως ίσως να ήπιρχε πράγματι στο αυτοκίνητο κάποιος άντρας...

Τρέμοντας από τή φόβο της, ή νέα εκάθησε μπρός στο αυτοκίνητο κ' έπιασε τόν βολάν. Κατέβαλε άπεγνωσμένη προσπάθεια γιά να βάλη μπρός τή μηχανή, μα ή βλέ-

δη ήταν φάνετα άνετανόρθωτη... 'Η καρδιά της χτυπούσε σαν τή λαγού μέσα στο στήθι της. Βρισκότανε μόνη της μέσα στην ήρμηκη και τή σκοτάδι. 'Αν περνούσε τούλάχιστο κανένα αυτοκίνητο!..

Ζαφρικά άκουσε όμιλιες και βήματα άνάμεσα στα δέντρα. 'Ως ότου να καλοκαταλάβη, διάφορες σκιές την τριγύρισαν. Πίσω από τή δέντρα περπολούσαν μυστηριώδεις σκοποί. Μέσα στο σκοτάδι διέκρινε τή φωτιά ενός τσιγάρου. Και σε κάποια στιγμή έννοισε τή αυτοκίνητο να γέγνη δεξιά. Κάποιος είλε άνεθ ή στο μέρος τής.

—Πάσνει τόν άέρα της ή μαρούλα;

'Η φωνή ήταν βραχνή. 'Η 'Αρλέττα έκλεισε τή μάτια της με φόρη.

—Μονάχη γουρίζεις, κοττούλα μου;

Στό φως τών προβολέων φάνηκε και δεύτερο πρόσωπο. 'Ήταν μιιά γυναίκα της κατωτάτης ύψοστάθης, όπως φανότανε από τή ντύσιώ της και τή ύφος της.

—Μωρή μεγαλοπασιμένη κυρά, είλε βραχνά ένεινή ή γυναίκα, γιαι δέν άπαντάς όταν οι άντρες σου μιλάνε με ένγένεια;

—Βούλωσ' το! της φώναξε ή έννας άντρας. 'Εού δέν ξερίζει πώς μιλάνε στις κίριες...

Και άπευθινομνος κατάν στην 'Αρλέττα, της είλε:

—Τσιγάρο μου, θά κηκόνης... Πρέπει να περπατήσης λίγο να ξεουδιόδης. Κατέβα λοιπόν. Είμαστε δυό καθάλλιφροι εδώ πού έχοιμε να σου πούμε μιιάμιση κουβέντα... Και σου δίνω τή λόγο μου πως θά ζεσταθής...

'Ο άγνωστος έγέλασε και ή βαρειά άνάτου έχτύπησε την 'Αρλέττα στο πρόσωπο. 'Εμύρισε κωσφ και σιάγυο. 'Ενα βαρύ χέρι έπασε τή κωράτσι της.

'Εβγαλε μιιά διαπρασιτική κρηγή.

—'Αφήστε με! 'Αφήστε με! Βοήθεια!

—Μή φωνάζης, κυρά μου, γιαι σου στήνω τή λαρούγγι. Κατέβα, σου είλα! Θά γλεντήσοιμε μαζί σου πρώτα λίγο κ' ύστερα θά κίνουιμε διανομή της τάντας.

Τέσσερα σιδερένια χέρια κατέβασαν σιωπή τή νέα από τή αυτοκίνητο. 'Ακουσε την άλληπια πού έλεγε:

—Πιός τή χέρι σου, κυρά κοκκίνα!

'Εκείνη τή στιγμή κάποι νάο πρόσωπο παρουσιάστηκε.

—Πιός εφώναζε; ρώτησε. Τι συμβαίνει εδώ;

—Βοήθεια, κίριε, ύπερασπίστε με! εφώναξε ή 'Αρλέττα.

Και ξεφεύγοντας από τή τέσσερα χέρια πού την κρατούσαν, έτρεξε προς τή πρόσωπο πού είχε παρουσιάση έτσι ζαφρικά. Δέν τόν ένγνώρισε πώς ήταν ή ίδιος ή άγνωστος πού την είχε παρακολουθήσει προηγουμένως και δέν άντελήφθη πως ή μορφή του ήταν πιο άπαίσια από τών άλλων πού την είχαν άρπάξει.

—Αι, έσύ 'σαι, Φουνερού; είπεν ή έννας από τούς άλλους σ' ένκείνον πού παρουσιάστηκε τελευταίως. 'Ετσι άνησυχόν τούς φίλους στη δουλειά τους άπάνω;

Μπρός, κλεισε τή στόμα σου και δίνε του!.. 'Αμε στη δουλειά σου!

'Ο Φουνερού εδίστασε...

Χωρίς άμφοβολία, οι κολληγίδες είχαν δίκχη. Δέν έπιτρέπεται ή χαλά ή έννας τού άλλου τή δουλειά. Αυτό δέν γίνεται. Μα ή 'Αρλέττα στεκότανε μπροστά του και τόν έκέτευε με τή μεγάλα, τή γλυκά της μάτια. 'Ενοιθε τή άρομιά της. Αισθανόταν τή κορμί της να πάλλη. Και άνατριχίασε από πόθο ισχυρότερο από τή φόβο.

— Μιά πού τή κορίτσι ήθεσε σε μένα, τή κρατάω. Είπε στους άλλους.

Και μ' ένα κίνημα τού χειριού, έστρωσε πίσω του την 'Αρλέττα.

—Τι έκανε, λέει; μούγκρισαν οι δυό άλλοι, βάζοντας τή χέρι στην τσίπη.

Μα ή Φουνερού ταχύτερος, έκαμε δυό βήματα πίσω κ' έβγαλε τή πιστόλι του...

—Είλα πώς τή κορίτσι τή παίρω εγά!.

'Ο έννας από τούς άλλους έκαμε νή όρηψη, κρατώντας ένα μαχαίρι. Μα ή Φουνερού

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ...

ΤΑ ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΟΤΙ

[Μερικά απλά πράγματα, τα οποία, εν τούτοις, ελάχιστα γνωρίζουν]

του έφρότεινε το ποτόλι.

—Κόβε, σου ελπια, γιατί σου την ανάβα!

—Άτιμε!.. Θα τ' ξαναπούμε! Πού θά μ'ας π'ας;

Ο Φουνερού χαμογέλασε με περιπόρρρηση κι έφριξε ένα πρροστουτευτικό βλέμμα στην Άρλέττα.

Οι δυο άλλητες με την άλλησσα επωκαυρόνθησαν, βλαστημώντας και φροδερίζοντας.

—Σ'ς ευχαριστώ! Ω, σ'ς ευχαριστώ πολύ, κύριε! ελπει η Άρλέττα, σφιγγοντας το χέρι του σωτήρα της άπάχη.

—Τιποτε!.. ελπει ξένοιος.

Φανότανε σασισιμένοι κι ο ίδιος μ' αϊτό που έκανε. Δέν ανεγνώριζε τόν λαντό του, Ένωιωθε κάτι απεριόραττο μέσα του. Δέν ελπει πειά δροξει να επωφεληθη της ιδιναμίας της κυρίας που έλωσε. Δέν ηθέλε ουτε να την κλειρη. Την ενόταζε σιωπηλός.

Στεκότανε μωροστά του μέσα στη ξεστή της γούνα και στα λώσα της, σάν μιιά ένσάρκωση της άμωφιας και της πολυτελείας. Τα μύτια της ήταν ακόμα δακρυσομένα, μιά λαμπρικοποισαν από επνωκαρισμένη. Χαμογελούσε... Ο Φουνερού ουτε στόνειρό του δέν ελπει ίδη τέτοια κυρία να του χαμογελή... Ένωιωθε να γίνεται άλλος άνθρωπος... Ελπει γίνει για μιά στιγμή ένας Άρτανιάν, Λαγκραγιό, Ιπλότης, ήρωσ σάν ξέκινους που ξέβλεπε στον κινηματογράφο. Αφού ήταν τόσο γενναίος σάν αϊτούς, έπρεπε να φανη ξε ίσου ευγενικός.

Η σιωπή τόν στενοχωρούσε.

—Τί έχει, τó λαιπόν, τόν αυτοκίνητό σας;

—Δέν ξέρω κι' εγώ, κύριε, σταισίτητες ξαρνακά...

—Θά τ' δώδ' εγώ. Γιατί, ξερατε, έχωμι ένα φρεγγάρι μηχανικός.

Μόνο την ώρα που θά τó κυττάζω, νάχετε τó νοι σας γύρω, μήν ξεναόθουν ξένοι...

Ο Φουνερού ξεέτασε τó αυτοκίνητο, κι' επειτ' από λίγη ώρα τó διόθωσε.

—Έτοιμο, κυρία! Έσεξ τó οδηγείτε;

—Νά, μιά τώρα τρέμιον τά χέρια μου από τη συγχίνηση. Δέν μπορώ να κρατηθώ στα πόδια μου...

—Λαιπόν, αν θέλετε, θά σ'ς πάω εγώ στο Παρίσι.

Έκλήθησε στο βολάν και η Άρλέττα έαρωσε διπλα του. Σε λίγα λεπτά βρισόντουσαν πειά μέσα στα φώτα, μέσα στον κόκομο, στην πόλη.

Όταν τó αυτοκίνητο έμπηξε στην αυλή του μεγάρου της κώμηςας Φροαά και σάτθηκε μπροσά στη μαριέζωση σάλια, ο ύπρητής του μεγάρου έμεινε με τó στόμ' άνοιχτό, βλέποντας διπλα στην Άρλέττα έναν άπάχη μιά τραγίμωσα και κόκομο μαντήλι στο λαμιά... Άνοιξεν άνωσ τήν πόρτα του αυτοκινήτου. Μιά τάχασε πειά έντελώς, όταν ελπει τήν Άρλέττα να άραιωνη τά γάντια της, να βγάξη ένα δαχτυλίδι με μεγάλο διαμάντι και να τó δίνη σ' εκείνον τόν σωφέρ που σ' έπανε τρώιος να τόν βλέπης. Ο άπάχη; έδίστασε, έπηρε τó δαχτυλίδι, έμωμοιούρισε μερικώς άνωύρητες ενχωσιτίες, έηθήδησε από τó αυτοκίνητο και διενήλθημεν άδξεια πρρός τήν πόρτα. Και σέ λίγο, ένθ' η Άρλέττα άφνηνε τήν πολύτιμη γούνα της στα χέρια της καμαριέρας, ο ύπρητής ελπει μέσα στην άμύχη του δρόμιου τόν άλίθη να φέρνη στο στόμα και να φιλήει ένα λαμπροό πρράγμα. Γó δαχτυλίδι της Άρλέττας...

ΡΑΥΜΟΝ ΝΤΕ ΡΙΑΝΖΙ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΝΔΩΜ

Ο στρατηγός Βανδώμ, όταν διακοψέε τήν στρατιά της Ιταλίας, έστειλε έναν νεαρό εϊπατορόδη ν' άναγγείλη στον βασιλέα Λουδοβίκο τόν Δ' τήν μεγάλην νίκη που κέρδισεν ο στρατός του στο Λουζάρνι.

Ο εϊπατοριδης όμως αϊτός, όταν παρουσιάσθηκε μπροστά στον βασιλέα του, τά έχασε άτ' τήν μεγάλην του συγχίνηση. Δέν μποροΐσε ο δυστηχιωμένος ν' άραδιάση δυό λόγια. Τά μετέδωκε, ξεροκακωρίζε, έδρωνε κι' έκανε τόσο άστειά κομώματα, ώστε η δούκισσα της Βουργουνδίας, η όποια ήταν μαζί με τόν βασιλέα εκείνη τήν ώρα, ελπει έκακορησθή στα γέλια.

Όστόσο ο βασιλιάς άκουγε με προσοχή και σιωπάθεια τόν νεο και προσπαθούσε να του δώση κοινάγιο. Ο νεός όμως εκοψε άπόταμα τήν άφήρησή του και ελπει:

—Μεγαλειότατε, ελπει εϊκούλωτερό στον στρατηγό Βανδώμ να δώση μιιά κνηφόρο μάχη, παρὰ σέ μενα να σ'ς τήν άφηρηθώ!..

- Γιατί όταν θέλωμε να δυναμώσομε τη φωτιά μας, τήν αρχίζουμε;
- Διότι, για να καη ένα σώμα, πρέπει ο άνθρωξ που κάηεται με σ' αϊτό, να ένθωη με τó άξυγόνον που κάηεται στην άμωμοικωκων άέρα. Όσο περισσότερο λοιπόν αρχίζουμε τη φωτιά μας, τόσο περισσότερο τήν τροκοδοτούμε με άξυγόνον κι' έτσι τήν δυναμώσομε.
- Γιατί παράγεται κινός από μιιά άτελή καση;
- Διότι, από κάθε σώμα που κάηεται, παράγονται ίδωρατω. Στην άτελή καση δέν κάηεται όμως ο άνθρωξ, που παράγεται μέσα στο σώμα που βρισκxται στη φωτιά, άλλα φεύγει από τήν μαροή του άτρωσ. Οι άτρωσ του άνθρώπου, ένωκώται με τους ίδωρατω και άλλες μιιά πηχηκές ύσες, άποτελούν τήν κινώ.
- Γιατί η αλόγα ανεβαίνει πάντοτε πρρός τ' άπάνω;
- Διότι η αλόγα ελπει κυρίως ίδωργγόνον, ένωκώται μαζί με λίγον άνθρωκα και κάηονται και τó δυό μαζί. Μ' έπειδή αϊτά τά δυό ελπει άέρα ελαφρότερα πολύ άπ' τόν άμωμοικωκων άέρα, αϊώς τó σφρόγχει πρρός τ' άπάνω, όπως σφράγγει ένα άεροστάτο και κάθε σώμα ελαφρότερο άπ' αϊτόν.
- Γιατί τó χλωροό έβλα κάηονται δυσκολώτερα άπ' τά ξεραά;
- Διότι τó χλωροό έβλα έχουν μέσα τους πολύ νερό. Και τó νερό αϊτό, για να ξεκατισθ, χρειάζεται πολύ θερμώτητα. Στα ξεραά όμως έβλα κάηεται πολύ λίγο νερό και άνάμωσα στός πόρος των άρκετός άερας, ο όποός δυναμώνει τήν καση.
- Γιατί ελπει επινάνθινο να βρισκόμαστε κοντά σε κάρθωνα που μόλις έχουν άνάμω;
- Διότι, τó άξυγόνον τού άερας κι' ο άνθρωξ, καθώς ένωκώται άπάνω στην καση, παράγουν ένα δηλητηρωδίστατο άεριο, τó όξιδιο του άνθρώπου. Η γλώβλας αϊώγες τής φωτιάς πρρόέρονται άπ' τήν καση αϊτού τού άεριου. Άλλά άπ' τήν άφηγη καση του άξυγγόνου και του άνθρώπου παράγεται κι' ένα άλλο έκωρη άεριο, τó άνθρωκωκων όξυ, που ελπει κι' αϊτό πολύ βλεθερό στον άνθρωπο.
- Γιατί τ' άνάμωινα κάρθωνα διατηρούνται πολύ όταν τά σκεπώσομε με στάχη;
- Διότι η στάχη έμποδίζει τó άξυγγόνον του άερας να ένθωη με τόν άνθρωκα του κάρθωνου κι' έτσι αϊτά κάηονται πολύ άρρα, με τήν βοήθεια του λίγου άξυγγόνου, που περνά άνάμωσα στη στάχη.
- Γιατί τó πολύ νερό σβένει τήν φωτιά, ένθ' τó λίγο τήν δυναμώνει;
- Διότι, τó λίγο νερό, θερμωάνιμενο άπ' τη φωτιά, χωρίζεται άμέσως στα δυό κάρια συστατικά του άερας, τó άξυγγόνον και τó ίδωργγόνον. Και, καθώς ξεροϊει, τó πρώτο βοηθάει τήν καση, άλλα και τó δεύτερο κάηεται πολύ εϊκόλια. Όταν όμως κίσομε πολύ νερό άπάνω στη φωτιά, τότε αϊτό έμποδίζει τόν άερα να έρθη στη έπωση μαζί της και τή σβένει. Τó μέρος πάλι του νερού που θά ξεκατισθ, άφαρσι άπ' αϊτήν μεγάλην ποσότητα θερμώτητας. Και, τέλος, ο ίδωρατω, όταν δέν ξεαερόνεται, ένωκώται κι' αϊτή άνάμω τήν καση.
- Γιατί όταν βάλουμε άπάνω στη φωτιά κώστανα, χωρίς να τά τριπώσομε προηγουμένως, σκάνε;
- Διότι, τά κώστανα έχουν τσούκλια με μικροξ πόρους και μέσα τους βρισκxται άερας σέ άρκετη ποσότητα και νερό άρκετό. Με τήν θερμώτητα ο άερας που ελπει μέσα σ' αϊτά, διαστέλλεται και τó νερό τού ξεκατισται. Οι άτρωσ λοιπόν αϊτού και ο άερας, μη βρισκωνται διεξέδο, σπάζονται με τήν πιέση τους τήν κώκωδα του κώστανου και καθώς φεύγουν με δίνωμη, κάνουν τόν κώρο του κώστανου.
- Γιατί τά έβλα και τά κάρθωνα κωκώμενα σπινθηροδοΐουν;
- Διότι, ο άερας που ελπει κωκώμενος μέσα στός πόρος των, μόλις διασπάζει άρκετά, πεπείται πρρός τά έβλα και στην έξωδύ του αϊτή τή θεση ποωσέρνει μολδ' τον και μωροό άνωκώμενα κωκώματα από κάρθωνα ή έβλα.
- Τά χλωροό έβλα δέν βγάζουν πολλούς σπινθηρές, γιατί σέ πόρος τους ελπει κωκώμενα αϊτά χλωροό και περιόρητον σπινθηρές λίγων άερας.